

**2 anys de
MAL GOVERN**

ciu
convergència i unió

**2 anys perduts,
2 anys de mal govern**

Balanç de Govern 2004-2005

2 anys perduts, 2 anys de mal govern

El 16 de novembre de 2003 es varen celebrar eleccions al Parlament de Catalunya. El resultat d'aquestes eleccions reflectia, d'una banda, la victòria de Convergència i Unió, que encapçalada per Artur Mas, s'havia convertit en el primer Grup Parlamentari de la Cambra amb 46 diputats, 4 més que la segona força política amb major representació, i de l'altra, que la composició del Parlament era molt oberta i es podien configurar diverses majories.

El 14 de desembre de 2004, les forces polítiques PSC-PSOE-CpC, ERC, ICV-EUiA van signar l'Acord del Tinell, pel qual conformaven una majoria que exclouïa del nou Govern la força amb major representació parlamentària i significava el pas de Convergència i Unió a l'oposició al Govern de Catalunya. Això els permetia arribar al Govern de la Generalitat, malgrat no haver estat cap d'elles la força guanyadora de les eleccions.

Transcorreguts 2 anys de la configuració del Govern tripartit a Catalunya, en opinió de Convergència i Unió, el balanç de l'acció de govern és negatiu. El tripartit no aprofundeix en l'autogovern i la recerca del progrés i la millora del benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya és, per tant, un govern que es mereix suspendre aquest balanç. És, en definitiva, un mal govern per a Catalunya.

En aquests 2 anys no hem vist un Govern eficaç al servei del país, sinó un govern que no sap com resoldre els reptes que avui en dia Catalunya té plantejats.

En aquests 2 anys no hem vist un govern que resolgui problemes, sinó un govern que a causa de la seva acció afegeix nous problemes al país.

En aquests 2 anys no hem vist un govern sòlid ni unit, sinó un govern ple de desavinences i d'enfrontaments, un govern en esbronc continuat, conformat per compartiments estancs en funció dels diferents partits el que condiciona l'obra conjunta en primar els interessos de partit per sobre els interessos de país.

En aquests 2 anys no hem vist un govern amb visió de país i cohesionador del territori, sinó un govern que només pensa en una part del territori, amb una visió molt parcial del país i que necessàriament crea tensions i trenca l'equilibri territorial.

Aquests 24 mesos de nou govern que, segons els seus protagonistes, havien de suposar la posta en marxa d'un gran canvi anunciat des de feia 23 anys, vénen marcats principalment per una acusada, i notòria, manca d'acció de Govern, provocada en gran part per l'existència de contradiccions internes, desgavells i per les disputes entre els socis del tripartit, moltes d'elles airejades a través dels mitjans de comunicació. Amb el tripartit, Catalunya no té un govern sinó una unió de tres partits que es reparteixen el poder i que actuen de manera partidària i tot primant els interessos de partit en lloc de prioritzar els interessos del país.

Però a banda dels conflictes interns, en aquests dos anys també ha quedat constatada la impossibilitat de dibuixar unes prioritats polítiques en tots els àmbits sensibles de Govern, circumstància que pot portar Catalunya a una reculada en l'estat del benestar, a posar en risc pel creixement econòmic, a afavorir el desequilibri territorial i a esdevenir un seriós perill pel procés de reconstrucció nacional de Catalunya. És a dir, l'acció del tripartit és absolutament contrària als objectius que es perseguien en el Pacte del Tinell.

En aquest sentit des de Convergència i Unió volem destacar una sèrie d'aspectes que es poden considerar preocupants, com ara el disseny d'unes polítiques perjudicials per a les classes mitjanes del nostre país, o el

trencament de la tradicional confiança a Catalunya entre el sector públic i el sector privat, és a dir, el trencament d'un model de societat basat en la col·laboració, per substituir-lo per un altre basat en el control i la desconfiança, cosa que suposa un greu error. La salut, els serveis socials i l'educació són els sectors en els quals més s'observa aquest risc.

Lamentablement, en 2 anys de supremacia socialista al Govern, ja es pot veure de manera clara un desdibuixament de la realitat nacional catalana. Mai la primera institució del país no havia estat tan sotmesa i a remolc de l'espanyola com ho ha estat aquest curt període de temps, l'exemple més trist i simptomàtic és que els catalans hem hagut de mirar de reüll a Madrid, cada vegada que el nostre President prenia una decisió.

En opinió de Convergència i Unió en aquest període de temps ha quedat constatada, la incapacitat del Govern tripartit i del seu President per fer progressar Catalunya.

En resum, tenim un govern dominat pels conflictes entre els socis que l'integren. Un govern inactiu, un govern que sempre ha de demanar permís a Madrid abans d'emprendre qualsevol acció i un govern que no té una concepció real del país i de les seves necessitats.

L'única explicació, per tant, que Convergència i Unió troba a la continuïtat d'aquest govern és el pur manteniment del poder. Aquesta és una mal recepta per al futur, que pot comportar que Catalunya, en aquest període, lluny de progressar, perdi oportunitats de futur.

Aquest és el balanç de dos anys de desgovern del tripartit.

Un Govern que no governa prou, ni prou bé

1. **Un Govern que no legisla.** En dos anys de Govern tripartit (16 de desembre de 2003 – 16 de desembre de 2005) només s'hauran aprovat 24 lleis, de les quals 20 hauran estat per iniciativa del Govern. Un pobre balanç per un nou govern després de 23 anys de govern interromput d'una altra força política. A títol d'exemple, en els dos primers anys de la legislatura anterior, la darrera de CiU al Govern, es van aprovar 30 lleis.

També van incomplir la promesa de presentar 35 projectes de llei durant el primer any tripartit i per al segon any ja no van fer cap calendari específic.

Aquesta inactivitat legislativa no ha estat l'única característica de la presència parlamentària del Govern tripartit. Val a dir que dels 37 projectes de llei que en el seu dia van esgotar el termini d'esmenes, els grups parlamentaris del tripartit, per separat o conjuntament, han presentat esmenes al text del Govern en 30 d'ells. Per tant, no només inactivitat legislativa, sinó també dissensions entre ells.

2. **La supressió d'alts càrrecs, una promesa incomplerta.** La supressió dels alts càrrecs per tal de retallar despeses i poder aplicar les polítiques i les inversions amb les quals s'ha compromès el Govern de Catalunya, ha estat una de les promeses que més solemnement es van fer i que s'ha incomplert més ràpidament i més clarament. El propi President Maragall va afirmar que es produiria una retallada d'entre un 20 o un 25% dels alts càrrecs. La realitat és que l'actual govern disposa de 186 alts càrrecs i el darrer govern de CiU de 170. Res de retallada
3. **Només un objectiu: conservar el poder.** Maragall, ja de tornada, i tres partits que no estaven preparats per governar es van trobar al Govern de la Generalitat. Un pacte a corre-cuita no és un projecte de país com s'ha demostrat durant aquests dos anys. La conseqüència és un Govern que funciona en compartiments estancs (que semblen tres governs), baralles i

deslleialtats constants. I el resultat, les constants crisis i escàndols que periòdicament protagonitza el Govern tripartit. La darrera crisi deixa cessat “de facto” la meitat del Govern i desautoritzat el seu President, però com si res no passés deixen passar els dies per mantenir-se al poder, l’únic objectiu que sembla guiar-los.

- 4. La conflictivitat en el si del tripartit paralitza el Govern.** Són constants els casos de desavinences entre els membres del Govern. I el fet és que el tripartit no intenta resoldre la seva alta conflictivitat d’una forma discreta i amb voluntat de solucionar cada qüestió, sinó que ho fa públicament, a través dels mitjans de comunicació, i amb l’amenaça i el retret com a armes més que habituals. Així, cordialitat i lleialtat no serien precisament dos conceptes que definissin la relació entre els membres del Govern. És habitual llegir en els mitjans de comunicació els missatges i amenaces que es van llançant entre ells, com per exemple quan ERC amenaça de trencar el Govern si el PSC-PSOE manté les esmenes a l’Oficina Antifrau; quan Maragall afirma que el PSC-PSOE haurà “*d’ensenyar*” ERC i ICV a governar; quan ERC avisa Maragall que tingui en compte que el PSC-PSOE depèn d’ells; quan Puigcercós adverteix Montilla del perill que corre el pacte de govern si es manté la “*prepotència*” socialista o quan Ridao titlla ICV de “palanganeros” dels socialistes. Aquests fets, que en qualsevol altre país europeu serien titllats de molt greus per l’opinió pública i la publicada, aquí es venen com un mostra positiva de govern. És el món al revés.

El llistat de temes que han estat o estan paralitzats pel fet que dins del Govern no hi ha una postura, sinó que n’hi ha dues o tres són molts: túnel de Bracons, línia d’alta tensió Bescanó-Baixàs, Xarxa Natura 2000, Quart Cinturó, decret antisequera, ampliació de Vaquèira-Beret, Oficina Antifrau, l’organització territorial de Catalunya, la Llei electoral, l’arribada del TGV a l’aeroport, el model d’Espanya, la unitat de la llengua, la reforma de la constitució... I mentre el tripartit mira de posar-se d’acord, el país va perdent oportunitats.

5. **Herència dels projectes de CiU.** La majoria de projectes que encara avui s'executen, 2 anys després de govern tripartit, provenen del mandat anterior. Els mateixos pressupostos són un recull dels projectes que va engegar CiU al Govern i les inversions dels pressupostos són principalment encara projectes de CiU. Això demostra, en primer lloc, que malgrat les declaracions, el Govern no té un model de país i que el model genuí és el de CiU i, en segon lloc, que el tripartit és incapaç de posar-se d'acord per impulsar nous projectes.
6. **Crisi del 3%.** El President Maragall acusa els Governos de CiU de cobrar comissions per adjudicació d'obres, basant-se en una editorial d'un diari. Tempesta política posterior sense precedents. Maragall ha de plegar ales davant la manca de proves i evidències que sustentin l'acusació.
7. **Canvi de format de la celebració de Sant Jordi.** Per tal de treure la suposada religiositat de les celebracions de la Diada de Sant Jordi, aquesta deixa de celebrar-se oficialment al Palau de la Generalitat i es transforma en una celebració elitista en un dels entorns més "pijos" de Barcelona, el Palau de Pedralbes, amb un sobrecost més que considerable.
8. **Crisi per la remodelació del Govern.** Maragall anuncia una reestructuració del Govern una vegada aprovat l'Estatut al Parlament de Catalunya, la reestructuració afectaria 8 consellers. Els tres partits del tripartit amenacen i impedeixen Maragall de fer la remodelació. La conseqüència és un Govern mig cessat amb 8 consellers al seu càrrec sense la confiança del seu President.
9. **Reestructuració del Govern de cara a la galeria.** Per sortir com fos de la crisi per la remodelació fallida del Govern, el tripartit s'inventa una suposada reestructuració de l'Executiu en 4 grans àrees, totes elles teòricament dirigides pel Conseller Primer, tot i que el secretari del Govern també aspirava a controlar-les, en un exemple més de la voluntat del PSC-PSOE per fer-se amb el control de l'Executiu. Aquest sistema és una còpia literal

de la tan criticada organització del Govern que va impulsar Artur Mas quan era Conseller en Cap, i simplement ha estat una cortina de fum per fer creure a l'opinió pública que s'havia tancat la crisi. A l'hora de la veritat, el Govern continuarà funcionant en compartiments estancs sense pràcticament relació entre ells.

10. Crisi per l'Oficina Antifrau. Les baralles per controlar l'Oficina Antifrau, que teòricament havia de dependre del Conseller Primer provoquen la presentació d'esmenes per part del PSC-PSOE, a un Projecte de Llei que ells mateixos havien aprovat al Govern. ERC amenaça amb deixar el Govern si prosperen aquestes esmenes.

11. Més incerteses en l'economia catalana. Malgrat que l'economia catalana segueix mostrant un dinamisme positiu, que es manté des de fa 12 anys, la percepció sobre les expectatives econòmiques a mitjà termini no segueixen la mateixa tendència: les valoracions són cada vegada menys optimistes i les expectatives van a la baixa.

Tot i crear ocupació, cada vegada se'n crea menys d'indefinida; el diferencial d'inflació amb la resta de l'Estat és cada vegada més gran i arriba ja a les 6 dècimes; la nostra economia perd competitivitat; el saldo exterior cada dia és més negatiu; s'incrementen els costos empresarials a causa de la pujada d'impostos realitzada pel Govern tripartit, etc.

Cal destacar que enquestes tan significatives com la del Col·legi d'Economistes de Catalunya comencen a apuntar com a causa d'aquest poc optimisme la situació política catalana: la manca de polítiques estratègiques clares, la inestabilitat i desconfiança, desorientació, la poca cohesió interna, etc.

12. Mals pressupostos, males polítiques. L'any 2006 el Govern tripartit ha tornat a presentar uns mals pressupostos, com els dos anteriors que ha elaborat.

Uns pressupostos que no reflecteixen cap prioritat, uns pressupostos de tràmit, uns pressupostos sense ambició, uns pressupostos que no permeten fer cap salt qualitatiu.

Uns pressupostos expansius que demostrin que a Catalunya només creix el sector públic; uns ingressos basats en l'increment de la pressió fiscal i en les partides d'anys anteriors que no s'han gastat pel fet de no ser executades; i uns pressupostos que suposen un major endeutament.

A més, són uns pressupostos que són tan socials com pretenen explicar, ja que no presenten cap mesura de suport a les famílies, ni apliquen polítiques per a facilitar l'accés a l'habitatge, i ni tan sols utilitzen la capacitat legislativa del Parlament per a aplicar noves deduccions. Amb aquests pressupostos, Catalunya perd oportunitats.

13. Flagrant incompliment pel que fa a la reducció de la despesa corrent.

El President de la Generalitat va anunciar que el Govern reduiria en un 2% la despesa corrent. En els tres pressupostos que ha presentat el Govern tripartit no hi ha hagut cap reducció de la despesa corrent, sinó tot el contrari. La despesa corrent va créixer un 8% el 2004, un 10% el 2005 i un 14% el 2006.

A l'any 2006, si s'observa la despesa corresponent al capítol 2 (despeses de funcionament: lloguers, publicitat, atencions protocol·làries, etc.) veiem increments tan importants com ara:

- Estudis i treballs tècnics: més d'un 350%.
- Publicitat i campanyes institucionals: més d'un 70%.
- Atencions protocol·làries i representatives: més d'un 33%.
- Lloguers: 13 dels 16 departaments de la Generalitat tenen més d'1 milió d'euros destinat a lloguers d'immobles.

En total, un increment de les despeses de funcionament del 25% i un increment del 14% de la despesa corrent. On és la promesa de reducció? On és la contenció?

14. Un augment de la inversió fictici. El Govern tripartit anuncia cada any un gran volum de recursos econòmics dedicats a inversions per al país, però el que és cert és que molts dels recursos que s'anuncien, en aquest cas, per a l'any 2006 provenen de projectes d'inversió que no estaven dotats l'any 2005 o 2004, i que no han estat executats.

És una inversió fictícia ja que no deixa de ser l'acumulació d'allò que no s'ha fet. Per tant, cal diferenciar entre inversió prevista i obra en execució. En aquest sentit, segons dades de les cambres de contractistes i cambres de comerç, la licitació d'obra pública es va reduir en un 60% l'any 2004.

D'acord amb les últimes dades d'execució del pressupost 2005, a 30 de juny, la Generalitat havia executat menys d'un 30% de la inversió prevista per aquest exercici, si bé la licitació sí que ha augmentat de manera important.

15. El Pacte per la Competitivitat, una declaració d'intencions dos anys després. Més d'un any va tardar el Govern tripartit en signar amb els agents socials i econòmics l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Gairebé un any després d'aquesta signatura, des de CiU, la qual va donar-li suport des del primer dia, denunciem que:

- Segueix sent una declaració de bones intencions.
- És una operació propagandística per la manca de dotació pressupostària per a la majoria de mesures.
- Hi ha un abús de plans, estudis i creació d'organismes i comissions que no concreten compromisos específics.

- Hi ha poques mesures concretes, i la majoria de les que hi ha són proposades o impulsades per l'anterior Govern de CiU.
- Presenta buits i oblots tan importants com l'agricultura, la ramaderia, la pesca, el comerç, l'economia social, les indústries culturals, el sector financer, els treballadors autònoms o les microempreses.
- Oblida les més importants infraestructures del nostre país.
- No hi ha cap mena de garantia que s'estigui executant l'Acord: on és el Consell de Recerca i Desenvolupament? On és la finestreta única empresarial? I el Pla estratègic del sector turístic? On són totes les mesures socials promeses?

16. Renúncia al traspàs del FORCEM. Ja poden dictar-se sentències per part del Tribunal Constitucional reconeixent les competències de Catalunya en matèria de formació contínua i, per tant, el necessari traspàs de recursos, que el Govern tripartit no fa res.

Ni el Govern "amic" del tripartit a Madrid ni el propi tripartit han estat capaços d'impulsar la territorialització dels recursos del FORCEM ni de reclamar-la, respectivament.

Tot al contrari, el tripartit accepta un Decret-llei del Govern de l'Estat que només cedeix a la Generalitat el 16% dels recursos als quals tindria dret si la sentència s'apliqués en la seva totalitat. En aquest cas, hi ha un dictamen del Consell Consultiu en el que es diu que aquest Decret és inconstitucional, però el Govern no fa res i evita la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat. En resum, el tripartit segueix renunciant, després de 2 anys, als recursos del FORCEM.

17. Llei d'horaris comercials catalana supeditada a la Llei Montilla. La Llei d'horaris comercials aprovada a Catalunya i que representa el model català de comerç defensat i aplicat des de fa anys pel Govern de CiU, ha quedat supeditada a la Llei aprovada a Madrid – la Llei Montilla – i que resta

competències a la Generalitat de Catalunya en l'ordenació del seu comerç interior.

El tripartit s'ha oposat en tot moment a la defensa efectiva dels interessos del comerç català, impedit l'enviament de la Llei Montilla al Consell Consultiu i la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat a la mateixa.

Ara el Govern tripartit, donada la incompatibilitat de la llei catalana i l'estatal, presenta un nou projecte de llei d'horaris comercials catalana, acceptant la retallada de competències i renunciant al model català de comerç.

18. La crisi del cava. Després de les brutes maniobres del Govern espanyol per impedir el reconeixement internacional de la Selecció Catalana d'Hoquei Patins, la reacció de Josep Lluís Carod-Rovira és la de posicionar-se contra la candidatura olímpica de Madrid 2012. La resposta és un boicot al cava català que dos anys després encara nota les conseqüències i que s'ha estès a d'altres productors i institucions.

19. Inactivitat total en matèria de turisme. On és la llei de creació de l'agència catalana de turisme? I el reglament en matèria de càmpings? I el reglament d'establiments de turisme rural en el qual s'estableixin noves categories, modalitats i característiques de cases de pagès i allotjaments rurals, així com els requisits que han de complir per inscriure's al Registre de Turisme de Catalunya?

O les modificacions reglamentàries anunciades en matèria de turisme, com per exemple la dels establiments hotelers o la d'apartaments turístics? I el Pla de turisme de Catalunya?

Res de res. I a més una gran manca de suport de la Conselleria de Turisme a les comarques d'interior.

20. El govern no fa res en matèria d'agricultura. La gestió del Govern tripartit en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és absolutament desoladora. El Conseller Siurana ha renunciat a les seves responsabilitats i ha abandonat els pagesos del nostre país.

Entre les coses que no ha fet el departament i el conseller, hem de destacar el no desplegament de la Llei d'orientació agrària, que no deixa de ser el full de ruta de la política agrària i que ha provocat que no s'hagi començat ni un dels plans estratègics sectorials que conté aquesta Llei. L'única excepció és el Pla estratègic sectorial de la vinya i el vi, però que encara no s'ha presentat.

Com també ha reaccionat tard i malament davant del problema de sequera que ha patit Catalunya els darrers mesos i que ha afectat negativament als pagesos del nostre país. Ha fet molt menys del que era necessari i del que es podia fer, al no aplicar la normativa europea dirigida a donar respostes en aquest sentit.

L'augment del preu del petroli, així com la problemàtica encesa al voltant del preu del vi, no han estat objecte de cap mesura per part del Govern tripartit. En resum, tenim un departament que no respon als interessos de la pagesia catalana.

21. El Govern no defensa ni els fruits secs ni l'olivera ni la fruita dolça, ni les quotes lleteres ... Com s'ha dit, el Govern tripartit no ha fet res per als pagesos i ni tan sols els ha defensat quan feia falta.

El sector dels fruits secs no és una prioritat per al Govern tripartit, com de fet ja va manifestar el propi conseller que va afirmar que l'actual model d'explotació no tenia futur. Potser per aquest motiu el Govern tripartit no ha presentat la documentació necessària del PDR per aconseguir les subvencions compromeses al sector.

No defensen davant de ningú els interessos dels pagesos i ramaders catalans. Després que el conseller aplaudís l'acord de reforma de l'OCM de l'oli que va aprovar la Comissió Europea amb el vist-i-plau del Govern Zapatero, i que és clarament lesiu per al sector de l'oli català, el Govern tripartit tampoc no ha estat capaç de plantar-se davant d'un decret de reestructuració del sector lleter que perjudica greument les explotacions catalanes.

El desinterès, la mala gestió i la poca previsió del Departament ha fet perdre a Catalunya molts milions d'euros en forma de recursos comunitaris del Programa de Desenvolupament Rural (PDR) i de programes de reestructuració sectorial.

A més, el Govern tripartit no ha engegat cap de les mesures del Pla d'actuació de la fruita dolça, en un any molt negre pel sector; s'han aturat els plans ja iniciats com ara el pla de recuperació de les oliveres o els acords amb el sector avellaner.

Al mateix temps, després de 2 anys d'haver signat conjuntament partits polítics i sindicats el Pla estratègic per a garantir el futur i la viabilitat del sector agroalimentari, el Govern tripartit no ha fet res de res.

22. La no política pesquera. La sensació generalitzada és que el Govern tripartit s'ha oblidat del mar, de la pesca i dels pescadors de Catalunya d'una manera tan flagrant que arriba a ser d'inexistència de política pesquera.

Es desconeix, perquè no se n'ha parlat ni amb el sector, quina serà la nova llei de pesca catalana. La llei de pesca al mediterrani se n'ha anat a Brussel·les. La Giropesca ha provocat una gran polèmica entre el sector que ha acabat tirant caixes de peix davant la conselleria per primera vegada a la història. No es paguen els ajuts. Es perden recursos comunitaris de

l'IFOP i no es fa res per solucionar el conflicte dels preus del carburant per als vaixells de pesca.

Aquests són exemples de la inexistència de política pesquera i de sensibilitat envers els pescadors catalans.

23. Hi ha una política mediambiental o n'hi ha tres?. En l'àmbit del medi ambient, les contradiccions entre els compromisos electorals dels integrants del Govern fan impossible buscar una posició de consens, la qual cosa es tradueix en evitar prendre decisions, fet que paralitza el país.

Després de l'aprovació per la força, per part del PSC-PSOE, del nou projecte de Bracons, altres exemples són l'arribada del TGV a l'Aeroport. (El PSC-PSOE hi està d'acord, mentre que ICV i ERC s'hi oposen perquè afecta els aiguamolls); la línia elèctrica d'alta tensió entre Sentmenat-Bescanó-Baixàs, que el PSC-PSOE vol imposar malgrat l'opinió contrària d'ICV i d'ERC; el projecte Xarxa Natura 2000, que té en contra a PSC-PSOE i ERC; l'ampliació de Vaquèira Beret a la qui és favorable el PSC-PSOE; la qüestió dels abocadors; les polèmiques sobre el Canal Segarra-Garrigues; les Zones Especials de Protecció d'Aus; com afrontar la contaminació dels purins; la prolongació de l'autopista del Maresme o el Túnel d'Horta, són exemples de les continuades discrepàncies en aquestes matèries.

24. Paralització de les inversions de l'Agència Catalana de l'Aigua al territori. El Govern ha paralitzat de forma preocupant un nombre molt considerable d'obres hidràuliques aprovades per l'ACA (per tant amb projecte executiu i finançament aprovats i compromesos pel Consell d'Administració i amb acords amb tots els ajuntaments i Consells Comarcals afectats). Entre les més significatives destaquen: la portada d'aigua al Bages sec o la portada d'aigües al Lluçanès.

La concreció d'aquesta manera de fer és la presentació del projecte de PSARU 2005 on es desprogramen 422 actuacions de sanejament (construcció de depuradores) que ja estaven previstes en el PSARU 2002.

25. Xarxa Natura 2000 i ZEPA's (Zones d'Especial Protecció d'Aus). La Catalunya de postal. Mesures d'exagerada protecció del territori impulsades des del Departament de Medi Ambient i Habitatge que impossibilitarien el desenvolupament de bona part dels municipis de Catalunya, alguns dels quals quedarien protegits amb el 100% dels seu territori. El territori presenta més de 5.000 al·legacions. El conseller Siurana acusa el conseller Milà de ser un provocador del territori i de desconèixer la seva realitat.

26. Cànon de l'aigua. El Govern incrementa l'anomenat cànon de l'aigua, trencant el pacte de l'aigua, com a mesura recaptatòria davant la impossibilitat d'aconseguir millores pressupostàries i de finançament a Madrid. Al 2005, l'augment va ser del 16% i al 2006 serà del 8%.

27. El tripartit s'oblida del Delta de l'Ebre. La derogació del Pla Hidrològic Nacional va venir acompanyat de grans promeses de noves inversions al Delta de l'Ebre, tant per part de l'Estat, com per part del tripartit. Què queda d'aquelles promeses? El govern central va pressupostar per al 2004, 22 milions d'euros, els quals no s'han executat. Per al 2006, l'import s'ha reduït dràsticament fins a situar-se només en un milió d'euros. A més, la transferència de 5,86 milions d'euros que l'any 2005 estava destinada al Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, i que tampoc no ha estat executada, desapareix del pressupost per al 2006, sense que es compensi amb una dotació alternativa. És aquesta la defensa que fa el tripartit dels interessos del Delta de l'Ebre?

28. I les obres de les conques internes? El Projecte de Llei de reforma del Pla Hidrològic que va presentar el Govern Zapatero contenia, com a obres d'interès general, un nombrós conjunt d'actuacions a les conques internes de Catalunya.

Després d'una "brillant" negociació portada a terme pel conseller Milà i amb el suport dels partits que donen suport al Govern tripartit, el Govern de Catalunya va acceptar la supressió d'aquestes obres, el que suposa pel cap baix una pèrdua de 470 milions d'euros. La denúncia per part de CiU d'aquesta renúncia va anar seguida de fortes crítiques per part del tripartit que van dir que no perdríem res perquè hi havia signat un conveni de col·laboració amb l'Estat per fer aquestes obres.

Quina ha estat la realitat però? A dia d'avui l'ACA no ha rebut res de l'Estat, per tant no ha pogut licitar cap estudi informatiu ni cap projecte dels que estaven previstos.

Amb els fons comunitaris sembla que hi ha compromisos, només es cobriran 9 dels 16 projectes contemplats. I finalment, l'Administració de l'Estat no hi posa els recursos suficients 5,8 milions d'euros front els 150 milions necessaris per a l'any 2006. Tot un exemple de poder negociador.

29. Línia elèctrica Sentmenat – Bescanó. El Pla de l'Energia de Catalunya ha hagut d'esperar dos anys per aprovar-se, després de les constants desavinences entre els membres del tripartit, i l'únic que ha provocat és que el text no parli en cap moment de la interconnexió elèctrica entre el Principat i la Catalunya nord.

En contra de manifestacions reiterades del President Maragall en seu parlamentària, el Govern tripartit ha preferit que sigui el Govern de l'Estat qui es mulli i digui com i quan es realitzarà la interconnexió, en lloc de prendre la decisió el govern català. Com en altres casos, el Govern tripartit supedita el model energètic català a la voluntat de Madrid.

I no només aquesta inexistència de la interconnexió posa en dubte el Pla de l'Energia, sinó també la inclusió rellevant en el mateix de les centrals tèrmiques de cycle combinat – altament contaminants segons deien els

partits del Govern quan estaven a l'oposició – o l'incompliment del protocol de Kioto.

30. El Govern de la Generalitat trasllada els problemes urbanístics de la costa als municipis afectats. El Govern va aprovar el Pla director urbanístic del sistema costaner en què augmentava de manera notable els espais i les zones protegides fins al punt de prohibir totalment l'edificació en els 500 primers metres. A més, aquesta legislació és especialment lesiva en el cas de les Terres de l'Ebre, on sense justificació aparent aquesta prohibició s'endinsa fins als 3 km.

Tanmateix però, només destina 1,2 milions d'euros per ajudar als municipis a gestionar les zones protegides, la qual cosa demostra la poca determinació del Govern en aquesta matèria i el trasllat de tota la responsabilitat econòmica als municipis. Aquest programa s'ha fet des del desconeixement més absolut de la realitat dels diferents ajuntaments afectats i sense consultar-los. No cal dir que la majoria s'hi han oposat.

31. Enfonsament del Túnel del Carmel. S'enfonsa la cua de maniobres de la prolongació de la Línia 5 de Metro. Centenars de veïns i comerços desallotjats i afectats. Quan s'anuncia a "bombo i plateret" el control de la situació es produeix un segon esfondrament. Indignació ciutadana i sensació que el Govern no controla la situació. 10 mesos després hi ha veïns que encara no han tornat a casa.

32. Aturada de les obres a les grans infraestructures. L'esfondrament del Túnel del Carmel, i l'excusa de les causes remotes, provoquen una revisió de les mesures de seguretat de totes les obres realitzades a Catalunya. Això, junt amb l'aturada del projecte de la Línia 12 de Metro, l'aturada de les obres de la Línia 9 de Metro per l'avaría d'una tuneladora, l'exhaustivitat i manca de destresa en la tramitació dels estudis d'avaluació d'impacte ambiental, la baixa inversió estatal i la lentíssima arribada del TGV a Catalunya, provoca una preocupant aturada general de les grans obres

d'infraestructura a Catalunya. La Cambra de Comerç elabora un document en què denuncia aquesta aturada de les inversions i fa un calendari d'endarreriments que poden arribar als 6 anys.

33. Els Túnel de Bracons i Horta aturats: Les discrepàncies respecte el Túnel de Bracons entre el PSC-PSOE (a favor del projecte) i ERC i ICV (en contra), es resolen amb un cop de força del PSC-PSOE que aprova una proposta del Departament de PTOP amb unes modificacions al projecte, aprofitant la seva majoria al Consell Executiu. ERC i ICV protesten i després callen i acaten.

El projecte s'aprova amb unes lleus modificacions respecte la proposta inicial, modificacions que provoquen dubtes sobre la capacitat d'absorció del trànsit previst i sobre la seguretat viària.

La paralització de les obres i el canvi de projecte han incrementat el cost econòmic de l'obra en 14,4 M€. Per tant el nou projecte de Bracons serà més lent, més petit i més car que el projecte de CiU.

També s'ajorna el Túnel d'Horta per les discrepàncies entre el PSC i ICV, tant en els grups municipals com en el govern. ICV s'hi oposa pel seu impacte ecològic sobre la zona i el PSC-PSOE condiona el projecte per fer-hi passar exclusivament transport públic ferroviari. ERC també està en contra del projecte. Mentrestant, els accessos pel Vallès cada dia es troben més col·lapsats.

34. Manca de pressió del Govern per accelerar les obres del TGV a Catalunya. El Govern de l'Estat anuncia l'entrada en funcionament del TGV Madrid – Toledo a una velocitat més alta i un preu per quilòmetre més baix que el TGV de Catalunya. De Madrid a Toledo hi ha abonaments en condicions molt favorables i de Madrid a Lleida, no.

A més, per errors en la construcció, el TGV trigarà anys a anar a la velocitat prevista de 350 Km/h i no estarà acabat fins no se sap quan. El Govern català no només no reacciona, sinó que n'accepta el calendari sense cap protesta.

Per altra part, el PSC-PSOE es mostra a favor de l'arribada del TGV a l'Aeroport d'El Prat i ICV i ERC en contra. Aquest és un nou conflicte enquistat que pot retardar encara més l'arribada del Tren a Barcelona.

35. Quart Cinturó: ICV i ERC hi estan en contra, han bloquejat aquesta inversió prevista en els Pressupostos de l'Estat successivament, i convoquen i participen activament en manifestacions contràries a aquesta infraestructura. El PSC-PSOE hi està a favor, però respecta la imposició d'ERC i ICV. Hi ha hagut declaracions creuades i no coincidents entre els partits del Govern. Mentrestant, una infraestructura bàsica per al territori resta aturada. És la primera vegada que uns partits catalans a l'hora de negociar les inversions en els pressupostos de l'Estat en lloc de fixar una inversió, la treuen. Aquesta manera de fer s'ha repetit per dos anys seguits.

36. Proposta d'avançament (al 2007) del calendari del desplegament territorial del Mossos d'Esquadra per tal de completar-lo abans de la data prevista pel Govern de CiU (2008). Aquesta idea ha quedat en no res, i la previsió és que el desplegament no finalitzi fins l'any 2008. En diverses ocasions, el President de la Generalitat ha declarat la dificultat de donar compliment a aquest compromís, malgrat haver-lo proposat amb anterioritat.

Mentrestant, les zones de Catalunya on encara no s'ha produït el desplegament (Camp de Tarragona, Terres de l'Ebre, Baix Llobregat, Vallès Occidental, Penedès i Garraf) pateixen una manca d'efectius dels cossos i forces de l'Estat, amb la conseqüent sensació d'inseguretat, sense que Interior estigui fent res per a resoldre-ho.

37. Manca d'efectius dels Mossos en diferents territoris. El desplegament dels Mossos d'Esquadra a Barcelona s'està fent a costa de desplaçar efectius d'altres territoris, que queden desproveïts de servei policial. Això s'està produint, per exemple, a les comarques de Lleida, al Ripollès, l'Hospitalet, Badalona i Santa Coloma.

38. La lluita contra la prostitució no existeix. Malgrat que la consellera Tura va anunciar una croada per acabar amb la prostitució il·legal, així com la necessitat de regular aquesta activitat, hores d'ara no s'ha fet res al respecte, i per exemple, continua la presència de prostitutes a les carreteres, sobretot a les comarques gironines. L'únic que ha fet Tura en aquests dos anys en aquest àmbit és una visita nocturna a diversos prostíbuls de l'Alt Empordà. Una mesura només de cara a la galeria. A més, els grups del tripartit han rebutjat una proposició no de llei en què s'instava el Govern perquè elaborés una proposta de resolució que contingués les modificacions legals necessàries per regular la prostitució i les condicions per exercir-la, exemple de la manca de voluntat per afrontar seriosament aquesta qüestió i dels anuncis buits que fa la consellera Tura.

A Barcelona, l'anunci dins les mesures de foment del civisme de la prohibició de la prostitució al carrer, ha generat grans diferències en el si del tripartit municipal, que una vegada més es veu impossibilitat per impulsar mesures d'aquest tipus per promoure el civisme.

39. Compra de comissaries al govern "amic". El departament d'Interior s'ha quedat amb tres de les comissaries que tenia la policia estatal a Barcelona. El que hauria estat normal, tenint en compte que el govern de Catalunya i el d'Espanya són del mateix color polític, és que l'Estat hagués cedit aquests edificis a la Generalitat, però no ha estat així. El Govern ha hagut de pagar 12 milions d'euros (preu de mercat) pels tres edificis. De què serveix tenir un Govern "amic" a Madrid?

El mateix passa amb la cessió d'equipaments militars i casernes de la Guàrdia Civil. Mentre que a Madrid i a d'altres indrets de l'Estat se cedeix gratuïtament terrenys a municipis i comunitats autònomes per fer-hi habitatges, això no passa a Catalunya ni a Barcelona, on es diu que si es vol un terreny, s'haurà de pagar.

40. Retard en la planificació de la política penitenciària. El tripartit va trigar un any i mig a presentar el pla d'equipaments penitenciaris. I ho va fer després de genera un gran malestar en diferents parts del territori en anunciar la ubicació de nous centres sense abans haver-los consensuat amb els municipis afectats i sense haver-ne valorat si era el lloc més escaient.

Cal dir que el tripartit no ha creat cap plaça nova. Ni provisional ni definitiva. La població reclusa ha crescut en 1.000 interns des del desembre del 2003. Quan CiU va abandonar el Govern, hi havia 7.300 interns i 7.000 places penitenciàries. Va deixar enllestit el concurs d'obres de la presó de Brians 2, de 1.500 places, però de moment, Justícia només ha fet els moviments de terres. També els va deixar la finca del Bages per fer-hi una nova presó, que el tripartit va canviar per una altra, més petita i just al costat. També va deixar enllestit el projecte constructiu de la nova presó de Joves a Quatre Camins, de 350 places. Avui encara no han iniciat les obres.

Pel que fa a places provisionals o prefabricades, tenen previst crear tres mòduls de 100 places cadascun a Quatre Camins i una ampliació de 100 places més en un mòdul de Brians 1. És una previsió, però a hores d'ara no han fet res. Fa més d'un any, Justícia deia que l'octubre del 2005, el sistema seria insostenible, però en canvi, no han fet res, cosa que realment converteix les presons en polvorins.

41. Renúncia a la Ciutat Judicial de Barcelona-L'Hospitalet. El Govern, en contra de l'opinió unànime de l'estament judicial i dels professionals del dret, i en nou exemple de l'obsessió per carregar-se l'obra de govern de

CiU, va decidir modificar el projecte de la Ciutat Judicial perquè no tots els jutjats de Barcelona i l'Hospitalet se situessin a la nova Ciutat Judicial. La concentració en un mateix espai de tots els edificis judicials de les dues ciutats era precisament l'objectiu principal d'aquest projecte. Cal destacar, a més, que el tripartit es va gastar 5,3M€ en refer-lo, a més de mantenir, durant molts mesos, les obres aturades. A Madrid, s'ha apostat per una Ciutat Judicial com la prevista pel govern de CiU, mentre aquí, per motius que només defensa l'actual govern, es retalla el projecte sense cap avantatge aparent.

42. Nous palaus de justícia sense fer. El govern de CiU va preveure iniciar les obres per construir nous palaus de justícia a set partits judicials (Cerdanyola, Cornellà, Igualada, El Prat del Llobregat, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès i El Vendrell) a finals de 2003. Les obres per construir aquests equipaments judicials no ha començat fins ara, cosa que suposarà un retard en la seva posada en funcionament de com a mínim dos anys. Així mateix, hi ha un retard en la creació d'òrgans judicials. El tripartit només n'ha creat 13, en lloc dels 33 previstos.

43. Descontrol als centres de menors. Hi ha fugues permanents de menors delinqüents dels centres, aldarulls, inseguretat, baixes en bloc del personal educatiu. El tripartit no ha creat cap plaça nova. Va presentar dos plans de xoc en tres mesos, un a l'abril i un altre al juliol del 2004. Venen fum, ja que tots els plans són pel final de la legislatura. Un exemple d'aquest desgavell és el centre de menors de l'Alsina. Al centre de Montilivi, a Girona, s'han registrat 3 incendis provocats pels interns i 9 evasions durant tot el 2005.

44. Personal penitenciari insatisfet amb Justícia. El Departament, condemnat per la justícia. La política de personal de Justícia és nefasta, cosa que ha posat en peu de guerra els sindicats. El motí de Quatre Camins del maig del 2004 va enfrontar el personal amb els responsables polítics. Justícia va acomiadar el subdirector mèdic i el va acusar de mentir per haver assegurat que Vallès i Batlle havien represaliat de manera

desproporcinada els amotinats. Una sentència ha obligat Justícia a readmetre el funcionari, a més de considerar veraç la seva acusació.

45. Fuga de presos. Maragall va dir quan governava CiU: “A nosaltres no se’ns escaparan presos”. El fet ha estat que durant el 2004 es van escapar 157 presos, dels quals 80 continuen desapareguts. El cas més conegut és el pres que es va escapar durant una visita al Fòrum, i després d’haver parlat al costat del conseller Vallès. La resposta del conseller Vallès: el més absolut dels silencis.

46. El dèficit de la sanitat. El dèficit sanitari català és de quasi 3.500 milions d’euros, i el Govern de la Generalitat no va plantejar cap solució en el pressupost del 2005. S’havien dipositat moltes esperances en la conferència de presidents del passat mes de setembre però la realitat ha estat molt decebedora. Els 640 milions d’euros addicionals per finançar la sanitat que va anunciar el govern català, és una xifra enganyosa, ja que, si no hi ha un increment de la pressió fiscal sobre el consum d’alcohol, tabac, electricitat i benzines, l’any 2006, Catalunya rebrà com a màxim 140 milions d’euros addicionals, una quantitat que suposa només el 4% del deute sanitari de 3.500 milions d’euros acumulat per Catalunya, com a conseqüència de l’augment de la població, del major envelliment de la mateixa i del major cost dels serveis. De manera concreta, de la partida pressupostària addicional de 500 milions d’euros que posarà l’Estat el 2006, Catalunya en rebrà 85,8 milions d’euros, és a dir, un 17,16% del total. S’esperava que un govern “amic” ajudés a resoldre el finançament de la nostra sanitat. La realitat segueix sent el “Café para todos”. Quina diferència d’actuació i de poder de negociació respecte al govern andalús que ha obtingut 2.500 milions d’euros en concepte de dèficit històric de la sanitat.

47. Desmotivació de la funció pública. El govern no té una política definida en matèria de funció pública. Després d’uns mesos de criticar la feina dels funcionaris i de tardar dos anys en arribar a acords sobre condicions de

treball (que el govern de CiU ja estava pràcticament tancant el 2003), encara no s'ha aplicat cap mesura de millora i el personal es troba totalment desmotivats. No sabem què es farà amb el Llibre Blanc de la Funció Pública, recentment presentat i que ja ha generat crítiques dins el tripartit.

48. Organització territorial. Constants discrepàncies entre el PSC-PSOE, ICV i ERC. No saben si hi haurà una província o n'hi haurà set. Tampoc saben si hi ha més delegacions o subdelegacions. No hi ha una visió de país. La manca de concreció provoca disputes en les ubicacions de les Seus de les subdelegacions de la Catalunya Central i la zona Pirinenca. Disputes entre Vic i Manresa; Tremp, Vielha i La Seu d'Urgell. S'anuncia que la vegueria de la Catalunya central no tindrà capital (on serà la seu de la subdelegació, doncs?). El Conseller Carretero va fer unes declaracions obrint la possibilitat de crear 12 noves comarques i la supressió dels consells comarcals del Barcelonès i el Baix Llobregat, aquest fet va provocar la ràpida intervenció dels diversos socis de govern. La seva manca de projecte ha aconseguit generar plataformes arreu del territori reclamant vegueria pròpia (alt Ter i Penedès).

49. Desconcert i paràlisi en el Departament de Cultura. La Consellera ha reconegut que ella està aprenent i que no sap res sobre cultura. A més té relacions amb col·lectius contraris a la llengua catalana. El trencament de l'Institut Ramon Llull i el canvi de funcionament del suport genèric a les publicacions en català, demostren que no hi ha política cultural, ni model de cultura i converteixen la gestió de Caterina Mieras en una autèntica preocupació en el món de la cultura. Tampoc hi ha estímuls a la promoció dels creadors.

El mateix passa amb les infraestructures culturals. S'elabora un pla d'equipaments culturals que no s'iniciarà fins a la legislatura següent.

50. La paràlisi del DURSI. No es veu per enlloc ni la línia estratègica del DURSI, ni els projectes anunciats pel Conseller fa més d'un any (Llei de la Societat de la Informació; Consell de la Societat de la Informació; Pla específic de llançament tecnològic de les pimes, programari lliure...), ni el mateix conseller Solà.

51. Poc impuls al creixement de les ajudes a la recerca. El conseller Solà havia promès un fort impuls pressupostari triplicant totes les partides pressupostàries que afectessin l'R+D. S'han congelat les beques i ajuts ICREA i també les convocatòries ordinàries d'ajuts a la recerca dedicades a infraestructures i grans equipaments científics. Els recursos destinats a recerca són pràcticament els mateixos, molt lluny, per tant, de l'objectiu de triplicar-los.

Un Govern que no és progressista

52. Augment de la pressió fiscal.

Any 2004:

- Nou impost sobre les vendes minoristes d'hidrocarburs que encareix 2,4 cèntims per litre la benzina.
- Increment del tipus de l'impost sobre actes jurídics documentats que encareix la compra de l'habitatge.

Any 2005:

- Increment del cànon de l'aigua que suposa de mitjana pagar fins a un 25% d'impostos per l'aigua que es consumeix.
- 25 noves taxes i 50 nous fets impositius.
- Increment en un 8% dels preus dels peatges.

Any 2006:

- Increment del cànon de l'aigua en un 7%.
- Nou tribut sobre l'aigua pels usuaris d'aigua del riu Tordera.
- 15 nous fets imposables en taxes.

Aquests són els impostos del Govern tripartit en només 2 anys. Per molt que intentin negar-ho, això és un increment molt important de la pressió fiscal sobre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i sobre la seva activitat productiva, fet que porta a una pèrdua de poder adquisitiu i de competitivitat.

53. Peatges. Una de les primeres mesures del Govern va ser apujar el preu dels peatges un 3'43%, després que els partits al Govern s'haguessin passat anys reivindicant la supressió dels peatges, quan eren a l'oposició. L'any 2005 no ha estat menys i des que governa el tripartit els peatges ja s'han incrementat un 8%.

De cara als anys posteriors, el conseller de Política Territorial i el Secretari de Mobilitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques han anunciat que la supressió de peatges és impossible. Ha hagut de ser CiU qui, amb una esmena als pressupostos del 2006 hagi aconseguit 12M€ per a la supressió del peatge de Mollet. Val a dir que aquesta esmena ha estat aprovada amb els vots en contra dels diputats socialistes catalans.

El tripartit va afirmar que faria tot el possible per evitar que els ciutadans paguessin l'augment de l'IVA aplicable als peatges de les autopistes. Ja hem vist la seva solució: augmentar l'any 2005 els peatges per sobre del que ho fa la taxa d'inflació.

54. Complements de la pensió de viduïtat. Amb el Govern tripartit, 110.000 vídues van percebre, l'any 2004, un complement econòmic inferior al previst per CiU. El govern de CiU tenia previst per l'any 2004 que el complement de pensions establert per Llei fos de 30€ mensuals. En canvi, el tripartit, en la seva convocatòria, va limitar el complement a 25 € mensuals durant els 9 primers mesos de 2004. Al mes de juny d'aquell any van pretendre reclamar a les vídues el diferencial de l'import de gener a juny. La pressió de CiU va provocar que finalment rectificuessin i que la pensió s'augmentés fins a 30€ amb caràcter retroactiu a partir de setembre. L'any 2005, tal i com el Govern de CiU ja havia previst, l'ajut va passar de 30 a 36€ i per al 2006, l'augment fet pel tripartit ha estat de 36 a 38€, és a dir només 2 euros. A més, a partir del mes de setembre de 2005 s'obliga a les vídues que, gràcies a CiU, poden compatibilitzar la pensió de viduïtat amb la del SOVI, a renunciar a aquest complement. CiU ha proposat mantenir aquesta percepció i el tripartit s'hi ha oposat.

55. 43.000 famílies no han pogut acollir-se al Programa "Viure en família" per no haver-se convocat. Aquest és un programa que el govern de CiU va promoure per facilitar que les persones amb dependències (gent gran o discapacitats) es puguin quedar a casa seva, en l'entorn familiar i social

habitual i que els seus familiars puguin disposar del suport necessari per a tenir cura d'ells, amb una ajuda econòmica de 240,40€ mensuals. El tripartit no va fer la convocatòria per l'any 2004 fins al mes de desembre, i per a l'any 2005 va modificar les condicions d'accés al programa de manera que es restringien els possibles beneficiaris d'aquests ajuts en relació a les convocatòries de CiU.

56. Les famílies han vist retallats els ajuts per fills menors. Aquests ajuts s'atorguen amb caràcter universal a tots els beneficiaris. Amb els criteris de CiU les famílies amb fills entre 0-3 anys rebien 4 pagues completes: l'any del naixement i els tres següents (o sigui 0, 1, 2, 3 anys), en total 48 mesos; el mateix criteri se seguia amb les famílies nombroses amb fills amb edats compreses entre 0-6 anys. El tripartit, va aprovar una nova normativa que, en establir la base de càmput en mesos en lloc de fer-ho per anys, retalla els ajuts per famílies amb infants de 0-3 anys i per les famílies nombroses de 0-6 anys, un 25% respecte la normativa que aplicava CiU. A més, cal destacar que els augments anuals efectuats pel tripartit d'aquest ajut no han estat significatius. A títol d'exemple, per a l'any 2006 aquest ajut creixerà únicament 2 euros per mes.

57. No desplegament de la Llei de suport a les famílies. Aquesta Llei va ser aprovada amb els vots de CiU i ERC al Parlament l'any 2003. Han passat 2 anys i el tripartit encara no ha desplegat aquesta Llei, el que fa que moltes famílies no rebin les ajudes que en la llei s'hi contemplen i que havien d'esdevenir el nucli de la protecció catalana a la família.

58. No construcció de les places de residència compromeses. El govern de la Generalitat es va comprometre a la construcció de 1.500 places anuals de residència per a gent gran. Al llarg de 2 anys de govern no ha impulsat cap nova obra en residències, però en canvi s'atribueixen com a seves les residències ja començades pel govern de CIU, encara que, algunes d'elles estan acabades i no les han inaugurat. És més, van mentir en no reconèixer l'existència de 1.600 places en residències assistides buides. Tant el Síndic

de Greuges com l'organització professional de les residències privades van desmentir la negació de la consellera Simó en seu parlamentària.

- 59. La no creació de l'Agència Catalana de la Dependència.** El govern es va comprometre l'any 2004 a la creació d'aquesta agència, el 2005 ho va tornar a prometre i ara fins al 2007 suposadament no entrarà en funcionament. El tripartit vol supeditar les polítiques en aquesta matèria al model que creï el govern espanyol. Mentrestant, només es dedica a fer presentacions de programes pilot de protecció per a la dependència i deixa que siguin altres administracions les que a Catalunya liderin el procés d'implantació de serveis per a persones grans dependents.
- 60. El tripartit renuncia a la teleassistència** El departament de Benestar ha permès que entitats de forta tradició a Catalunya quedin fora del conveni per a la teleassistència de l'IMSERSO amb la Federació de Municipis. L'excusa és la manca de competències, tot i que en realitat, la Generalitat té en exclusiva les competències en matèria de Serveis Socials. Un cop més, el Govern demostra la seva manca de lideratge per impulsar les polítiques socials.
- 61. Menys recursos per a les persones amb disminució.** En lloc d'afavorir la inserció sociolaboral de les persones amb discapacitats, el Govern tripartit redueix els recursos que es destinen a aquesta finalitat, tant als pressupostos per a l'any 2004 com per a l'any 2005 i els del 2006. El tripartit no té política de promoció de les persones amb disminució, cosa que ha provocat que el malestar en el sector sigui cada cop més gran i que s'hagi fet públic en diverses actuacions d'aquest col·lectiu.
- 62. L'impost de la benzina ha estat útil?.** Amb l'excusa de reduir el dèficit de la sanitat, el Govern tripartit va augmentar el preu de la benzina, fent recaure d'aquesta manera sobre l'economia dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya aquesta responsabilitat.

En un moment de preus molt elevats del petroli, els catalans i catalanes paguem més cara la benzina. Aquest recàrrec va ser posat com una mostra de la bona voluntat del govern tripartit per resoldre el finançament de la sanitat. S'ha aconseguit? Fins ara, el Govern tripartit diu que ha aconseguit del govern de l'Estat 640 milions d'euros per a la sanitat. Ara bé, el que no diu és que d'aquests, 497 milions, no són res més que les bestretes corresponents a les liquidacions dels propers exercicis, és a dir són avançaments d'uns recursos que després no es percebran. Transformant, com estan fent, aquests recursos que ara diuen que tenen, en despesa corrent, l'únic que estan provocant és incrementar el dèficit sanitari. Una segona font de possibles ingressos que han aconseguit del govern de l'Estat és més capacitat normativa en determinats impostos que graven béns de consum, de manera que el missatge és clar: si vols més recursos, augmenta els impostos.

En definitiva, més dèficit sanitari i cap compromís de finançament estable de Madrid. I de l'impost de la benzina, algú ha vist els beneficis que ha aportat i aporta a la sanitat catalana?

63. Discrepàncies sobre el copagament sanitari. La consellera Geli va afirmar que no descartava que s'apliqués el copagament a la sanitat per pal·liar el dèficit català si d'altres mesures no permetien millorar el finançament. Per contra, el conseller Saura descartava de forma taxativa que el Govern s'hagués plantejat establir el copagament. Per tant una mesura tan "*progressista*" com el copagament torna a produir criteris dispars en el propi Govern. A hores d'ara, però cal recordar que, tot i els informes del experts, les comissions d'estudis, etc.. l'única mesura que ha emprès el govern sobre aquesta matèria ha estat incrementar els impostos dels catalans.

64. Augment de les llistes d'espera. Amb les llistes d'espera, aquest govern ha fet molta demagògia, ara, i quan eren a l'oposició. El Govern de CiU, l'any 1999, va promoure un pla de xoc per a reduir les llistes d'espera, que

va suposar un increment de l'activitat del 17,23% en el nombre d'intervencions (1999 – 2000). El govern tripartit, en els dos primers anys de legislatura, ha incrementat l'activitat en un 8,25%, que és fins i tot inferior a l'increment dels dos darrers anys del govern de CiU (8,64%). Entre els anys 2004 – 2005, la població al registre central d'assegurats s'ha incrementat en un 2,59%. El nombre total de ciutadans en llista d'espera en un 5,70%. En 4 de les 12 intervencions recollides al decret 354/2002, de 24 de desembre, s'ha augmentat el temps de resolució. El Pla de Xoc de la cirurgia cardíaca ha fracassat. De 35 dies de mitjana per resoldre a desembre del 2003 s'han passat a 38 dies a 30 de juny de 2005. D'altra banda, s'ha incrementat el temps de diagnosi, el que fa que el temps real per operar-se s'hagi incrementat.

65. Incompliment de la promesa de reducció de fins a 1.500 del nombre de pacients per cada metge de capçalera aportant més facultatius als centres més massificats, i permetre que els metges disposin de 10 minuts per cada consulta. En dos anys, el Govern encara no ha implantat aquestes mesures, que van ser proposades estrella a les eleccions del 2003, entre d'altres raons perquè per a què hi hagi més temps per visita hi ha d'haver més metges, i aquest increment no s'ha produït, malgrat els plans de xoc anunciats. És més, el temps de visita no només no ha augmentat, sinó que s'ha reduït de 9,3 minuts l'any 2003 a 9 minuts l'any 2004, d'acord amb les seves pròpies xifres.

66. El contestat Decret d'admissió d'alumnes. Una de les primeres actuacions que va fer el tripartit en política educativa va ser treure un decret de matriculació d'alumnes en el que es treia capacitat d'elecció als pares sobre l'escola dels seus fills i es donaven àmplies competències als ajuntaments. El decret impulsat pel tripartit pretenia regular el procediment d'admissió de l'alumnat sense respectar principis bàsics del marc jurídic vigent i sense tenir prou en compte els recursos disponibles en què es troben les escoles concertades. Aquest decret va crear un clima d'inseguretat jurídica que impedia el normal funcionament de les escoles

concertades, amb conseqüències molt negatives per a les seves comunitats educatives, en no garantir en grau suficient l'exercici del dret fonamental de lliure elecció d'escola i la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans per a l'accés a una educació de qualitat. Es van presentar més de 6.500 al·legacions per part del sector concertat i va generar el rebuig de la totalitat de la comunitat escolar concertada, amb nombrosos recursos judicials i manifestacions de pares davant la seu del departament. Per acabar-ho d'adobar, la justícia va obligar el Govern a modificar el seu decret i retallar les competències de les oficines de matriculació, les quals han quedat com merament informatives. En definitiva, després de les resolucions judicials i de les negociacions parlamentàries a Madrid sobre la Llei Orgànica d'Educació, tant la lletra com l'esperit d'aquest decret han estat superats.

67. Trencament de la pau social en matèria educativa, encara no hi ha pacte català per a l'educació. Les declaracions efectuades pels dos consellers d'Educació que hi ha hagut, així com les mesures adoptades, que han optat per la confrontació entre l'escola pública i l'escola concertada (fent a l'escola concertada responsable de molts mals que afecten l'ensenyament) han trencat la pau social que al llarg d'aquest anys s'ha produït entre aquests dos tipus d'escoles, que necessàriament han de ser complementàries. Al llarg d'aquests dos anys s'ha intentat buscar un acord per a la signatura d'un Pacte Català per a l'Educació que encara no s'ha pogut signar.

68. Més barracons menys construcció d'escoles. No només no han suprimit els barracons sinó que els han incrementat.

El curs 2004-2005 va ser el primer, des de l'any 1997-98, en què va augmentar el nombre d'aules prefabricades a les escoles. Des del curs 1997-98, es reduïa el nombre total d'aules prefabricades a un ritme aproximat de 150 aules per any.

El curs 2005-2006 aquesta tendència encara s'ha incrementat més, i són 21.000 els alumnes (5.000 més que l'any passat) els que estan fent classe en alguna de les 54 escoles que són íntegrament de barracons o d'altres que també en tenen parcialment. La política de construcció d'aules prefabricades, que tornarà a fer servir el Govern el proper curs, és una política obsoleta. En l'etapa final del Govern de CiU, ja s'havia substituït la construcció de barracons per un nou sistema de construcció ràpida de centres escolars.

Aquest increment dels barracons va lligat a un descens del ritme de construccions escolars, molt per sota de les que feia el Govern de CiU, on s'inaugurava un nou centre o gran remodelació cada setmana.

69. Desinterès per les deslocalitzacions i els tancaments empresarials.

Més de 20 empreses han anunciat durant l'any 2005 tancaments empresarials o altres incidències que fan trontollar la seva continuïtat. Prop de 3.000 treballadors, sense comptar els de SEAT, han estat afectats. Unes xifres similars van registrar-se el 2004.

Com a resposta a aquesta situació, el Govern tripartit adopta una actitud absolutament negativa i passiva: o considera les deslocalitzacions un fet inevitable propi del procés de globalització i per tant no cal que actuï perquè no aconseguirà res, o amenaça les empreses que pretenguin deslocalitzar-se, amb la qual cosa no creen el millor clima per captar noves inversions per a Catalunya.

S'excusen darrere d'un Pacte per a la competitivitat, que no apliquen, tal i com els adverteixen els sindicats i patronals. Ni promouen la recerca de solucions, ni incentiven les empreses a no deslocalitzar-se, ni frenen les deslocalitzacions cap a altres zones de l'Estat.

70. Incompliment del nombre d'habitatges de promoció pública. El Govern es va comprometre a la creació en aquesta legislatura de 42.000 habitatges

de promoció pública. A hores d'ara, és materialment impossible que estiguin construïts, l'any 2007, els 42.000 habitatges protegits promesos. Sort que saben com fer-ho perquè en dos anys el màxim d'habitatges iniciats és de 6.000. La valoració de la política d'habitatge del Govern que fa la ciutadania obté una nota del 3,7, la més baixa de totes les polítiques avaluades i rep crítiques des de totes bandes, fins i tot dels sindicats (UGT), que reconeixen que en aquest àmbit fan molt menys del que feien els governs de CiU.

71. Llei de Barris. Aquesta és, sens dubte, la nineta dels ulls del President Maragall. Allà on pot, recorda aquesta mesura. El que no diu és que s'ha passat de la **promesa d'invertir 600 milions d'euros en 4 anys** per part del govern, **a invertir-ne només un terç i en un mínim de 8 anys**. Només es busca rendibilitat política. La Generalitat exigeix als ajuntaments el màxim esforç que preveu la llei, mentre que la Generalitat aporta el mínim possible. Tot un exemple d'implicació.

72. El govern no fa polítiques per als joves, l'únic que han fet en dos anys és oblidar-se del pacte per l'ocupació juvenil, desfer els fòrums de joventut al territori i no aplicar el Pla Nacional de Joventut.

73. Incompliment de la promesa d'incorporar un 50% de dones al Govern. El President de la Generalitat i el Govern tripartit es van comprometre, 10 dies abans de les eleccions, a posar un mínim del 50% de dones al Govern, compromís que no s'ha complert per part del Govern tripartit. Altres governs socialistes varen fer la mateixa promesa i sí que l'han complert.

A més, val a dir, que amb la reorganització en Comissions de Govern, de sis d'elles, tan sols dues estan presidides executivament per dones.

74. El Govern vol intervenir en els mitjans de comunicació catalans, just el contrari del que havia promès i del que passava amb el Govern de CiU. El maig del 2004 es va fer públic un informe procedent del Govern del qual

se'n derivava la intenció d'intervenir en els diferents mitjans de comunicació de Catalunya, tant públics com privats. En moltes parts de l'informe, es desprenia l'existència d'una estratègia clarament dirigida a influir en els mitjans de comunicació catalans. L'informe estava ple d'afirmacions com ara (cites textuais):

“Cal portar el pluralisme a la xarxa pública de ràdio i televisió. No és suficient canviar els organismes directius. Cal desfer les rutines del passat, revisar els criteris informàtics i refer el mapa d'opïnadors que segueixen sent els mateixos i que suposen un manteniment molt important de les fons i els missatges de CiU”.

“Cal afavorir una transició econòmica a l'Avui i una transició democràtica a La Vanguardia”.

“El Periódico té una actitud positiva respecte el Govern de la Generalitat, especialment vers el PSC. Esperen un tracte pressupostari millor de la Generalitat... És vulnerable per la debilitat financera del Grupo Zeta que no podrà resistir ofertes de compra”.

“El director adjunt d'El País de Catalunya, Xavier Vidal – Folch, ha tingut igualment un paper molt important en la defensa del Govern de la Generalitat... Tenen una actitud positiva cap al Govern de la Generalitat. Espera una subvenció que assegura que mai no ha tingut”.

Aquest informe contrasta amb el que prometia Maragall l'any 1999:

“Un canvi que faci dels mitjans de comunicació públics de Catalunya uns mitjans efectivament neutrals, i no instruments al servei de qui mana. Un canvi que faci dels mitjans de comunicació privats uns mitjans efectivament independents. (..)”

Aquest, però, no és l'únic exemple de la voluntat del tripartit per controlar els mitjans de comunicació. Així, durant la crisi del Carmel, el secretari de Comunicació del Govern va pretendre imposar als mitjans un protocol de cobertura informativa que suposava una veritable censura, impròpia d'una democràcia consolidada. En concret, es pretenia prohibir parlar amb els veïns i gravar determinades imatges, per evitar, d'aquesta manera, que els ciutadans coneguessin com al Govern se li havia escapat de les mans l'enfonsament de la cua de maniobres.

75. El Fòrum 2004: Una mesura d'especulació urbanística i d'intent de lluïment de Joan Clos. El model de gestió socialista d'anar tirant endavant a cop de grans esdeveniments aquesta vegada ha fracassat. El Fòrum 2004 ha passat sense èxit i amb sensació d'estafa entre la població.

Dos pressupostos sencers de l'Ajuntament de Barcelona s'han gastat en organitzar aquesta festa per a lluïment de l'Alcalde i que no és altra cosa que l'excusa per a realitzar una forta especulació urbanística, que impedirà, una vegada més, la construcció d'habitatge protegit en una zona on seria molt factible fer-ho.

La quantitat d'equipaments, obres i polítiques socials que el Fòrum 2004 ha impedit fer, és immensa i allò que es deia de posar Barcelona al món, ha quedat en el més absolut dels fracassos.

76. L'incivisme conseqüència d'un progressisme mal entès. L'onada d'incivisme existent a Barcelona, fruit de la mala interpretació que durant anys ha fet el tripartit (PSC, ERC, ICV) dels valors del progressisme, amenaça d'estendre's a tot el territori català, ja que el Govern de la Generalitat utilitza els mateixos valors. Així, no ha de sorprendre que la Secretària de Joventut afirmi que comprèn el fenomen okupa, o que els Mossos d'Esquadra no intervinguin davant d'accions de violència de carrer o de talls d'artèries principals de les ciutats.

Un Govern que no és catalanista

77. El PSC-PSOE controla el Govern. L'acord tripartit responsabilitzava ERC de la coordinació del Govern. Això es desmenteix dos dies després amb el nomenament d'Ernest Maragall com a Secretari General del Govern, que és la persona encarregada de la coordinació de l'Executiu. El posterior cessament i sortida del Govern de Josep-Lluís Carod-Rovira acaben de lliurar el control del Govern al PSC-PSOE. El mateix Carod ha reconegut

públicament que “el que és un element de preocupació és l’acumulació de poders al voltant del partit socialista”, afegint que el referent és la persona que hi ha al davant i que per tant, es pot interpretar que ERC “*no pinta massa*”. L’antic secretari de comunicació del Govern, Miquel Sellarès, va afirmar el mateix després de deixar el càrrec. Després de l’entrada en vigor de la Llei del Conseller Primer no s’observa que hi hagi cap canvi significatiu en aquesta situació. La posterior creació de les diferents àrees de govern després de la crisi de Govern ha posat de manifest, altra vegada, qui controla el dia a dia del Govern tripartit.

78. La desfilada del 12 d’octubre. El fet que Maragall acudís a la desfilada en motiu de la Hispanitat –la primera vegada que hi acudia el President de la Generalitat en 25 anys- va suposar una clara demostració de la prioritat dels socialistes envers un acte de patriotisme espanyol. Si l’any 2004, la decisió d’assistir a la desfilada va provocar un enrenou a dins del tripartit, l’any 2005 ja ho han assumit com una cosa normal.

79. Renúncies en política exterior. Una de les primeres renúncies dels integrants del nou Govern de Catalunya va ser la concreció de les competències en matèria de projecció exterior de Catalunya. Així, en lloc de centralitzar-les en una nova conselleria de Relacions Exteriors, com CiU i ERC havien proposat, van crear dues Secretaries Generals, una de Relacions Internacionals, depenent del Departament de la Presidència i una altra d’Afers Exteriors, depenent del Conseller en cap. La conseqüència és un absolut desgavell amb ridículs constants en política exterior i la inexistència d’una línia política i estratègica en aquesta qüestió. El Govern català ha renunciat a fer política exterior, i com a màxim exponent hi trobem el tancament de les oficines de la Generalitat a l’exterior i el malestar dels casals catalans al món.

80. Ridícul constant en els viatges del President. La desorganització del Govern en política internacional i el fet de no creure-hi, provoquen el ridícul constant del President del Govern català cada vegada que realitza un viatge

polític. A Xina va dir que Catalunya és la porta d'Espanya, a Ankara va incomodar la UE posicionant-se a favor de la integració de Turquia a la UE, a París va demanar l'entrada de Catalunya al món francòfon (ignorant, entre altres coses, el tracte que pateix la llengua catalana a Catalunya Nord per culpa del Govern francès) i a Israel el lamentable espectacle de la corona d'espines, amenitzat per la ignorància que el protocol del President mostra vers els símbols del país que representa, que no és altre que Catalunya.

81. Dos anys “perduts” per Catalunya. En els pressupostos de l'Estatut per a l'any 2005, la inversió a Catalunya baixa respecte l'any anterior. A més, el President de la Generalitat se'n va assabentar pels diaris i va afirmar que el 2005 seria “un any perdut” pel país. Aquesta afirmació s'ha pogut constatar de manera més fefaent quan s'ha fet públic que la licitació de les obres d'inversió de l'Estat a Catalunya durant els tres primers trimestres de l'any, només arriba al 31%, cosa que permet afirmar que el 2005 serà l'any amb menor compliment pressupostari dels darrers 10 anys, com a mínim.

Pel que fa als pressupostos per al 2006, les dades encara són pitjors. Si la inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures va suposar l'any passat el 15,6% del total, l'any que ve suposarà només el 14,4% de les inversions territorialitzables. El TGV sol s'emporta gairebé la meitat de la inversió en infraestructures, i entre el TGV, l'Aeroport i el Port ja s'enduen el 75% del total. Per contra, el Projecte de Pressupostos per 2006 no posa en marxa nous estudis informatius ni nous projectes que puguin significar la inversió en la perspectiva dels propers 3 a 7 anys. Per tant, és un pressupost amb escasses perspectives d'actuació futura. Si es té en compte el total de la inversió pública de l'Estat a Catalunya (comptant tots els ministeris), aquesta creixerà un 8% el 2006, quan la mitjana estatal ho farà un 12%.

82. Un Govern “amic”, i què?. Mentre Andalusia rep 2.500 milions d'euros, Catalunya aconseguirà el traspàs del tren de La Pobla previ pagament de 6 milions d'euros. Això quan els informes de l'Administració central sobre

l'estat de la via deien que estava en una situació lamentable, i que per tant, el govern espanyol hauria hagut d'aportar recursos a la Generalitat.

Mentre a Catalunya s'intenta defensar el model català de comerç, a Madrid el Ministre Montilla aprova una llei d'horaris comercials que rebaixa les competències de Catalunya.

Abans de renegociar a Madrid un finançament sanitari suficient per Catalunya, el tripartit augmenta els impostos dels catalanes i transforma en despesa corrent més de 600 milions d'euros que li dona l'Estat, que només serviran per augmentar el dèficit sanitari.

Aquest són exemples dels beneficis que s'han obtingut del govern "amic".

83. Major presència de l'Estat a Catalunya. Joan Rangel, delegat de l'Estat a Catalunya, només prendre possessió del càrrec, va defensar la presència institucional directa de l'Estat a Catalunya, en comptes que la Generalitat sigui l'única institució que representi l'Estat a Catalunya.

84. Decret-llei d'incendis forestals que envaeix competències. Després dels incendis a Guadalajara d'aquest estiu, el govern central va fer un Decret-llei que dictava una sèrie de prohibicions al bosc (circular, encendre foc, fumar...). Amb independència del contingut, CiU considerava que el govern de l'Estat incorria en una extralimitació competencial i envaïa competències de la Generalitat. El tripartit no se'n va adonar i es va manifestar a favor del Decret amb declaracions elogioses. Va haver de ser CiU qui sol·licités un dictamen al Consell Consultiu, el qual, per unanimitat, conclou que afecta les competències de la Generalitat. Mentre CiU, encara que sigui des de l'oposició, defensa els interessos de la Generalitat, els que estan al Govern no ho fan, no volen fer-ho o no s'adonen del que passa.

85. El PSOE fa perillar el nou estatut. Els dirigents del PSOE ja han anunciat que José Luis Rodríguez Zapatero no complirà la seva promesa d'aprovar l'Estatut que sortís del Parlament de Catalunya, i limiten l'abast de l'Estatut a la constitucionalitat i a l'interès general, concepte tan indefinit com perillós i amb el que es pot justificar qualsevol cosa. Davant d'això el PSC-PSOE resta completament callat i submís.

86. Renúncia a la gestió dels nostres trens i aeroports. Després d'anys de reivindicar el que és lògic per part del Govern català, com és la gestió dels trens de rodalies de RENFE (pràcticament oblidats per l'Estat a Catalunya) i de l'Aeroport del Prat, el Govern tripartit hi renuncia, fent un plantejament de cogestió, que a la pràctica simplement vol dir que la Generalitat de Catalunya estigui representada als òrgans de direcció d'aquests ens.

87. Renúncies a més recursos en matèria d'habitatge. L'acció parlamentària de CiU a Madrid va possibilitar l'aprovació d'una esmena del PNB que va comportar amb els vots d'ERC i d'ICV, per la qual es transferien a les comunitats autònomes més de 500 milions d'euros per fer polítiques d'habitatge. Això suposava que Catalunya havia de rebre 100 milions d'euros pel Govern central per fer polítiques d'habitatge. Com que aquesta esmena suposava la reducció molt significativa del pressupost del Ministerio de la Vivienda, el PSOE va presentar un vot particular, mecanisme mai utilitzat al Congrés dels Diputats, per tirar endarrera aquesta esmena aprovada. ERC i ICV van canviar el sentit del seu vot i van renunciar doncs a aquests 100 milions d'euros per a Catalunya.

88. El PSOE en contra de les seleccions catalanes. L'Acord del Tinell (que es va signar pensant que el PP seria qui governaria Espanya, i no el PSOE) deia:

Pel que fa al reconeixement de la plurinacionalitat de l'Estat i dels seus aspectes simbòlics i culturals, les parts adoptaran les iniciatives legislatives i

polítiques necessàries per tal de *“Promoure la presència internacional de les seleccions esportives de Catalunya”*.

Ara bé, els esdeveniments respecte el reconeixement internacional de les seleccions nacionals esportives de Catalunya han demostrat el doble joc que practica el president Maragall i la trista dependència del PSOE i dels polítics de Madrid que té el President del nostre país.

Els episodis de Fresno i Roma han deixat ben clara aquesta dependència. Amb l'única reacció individual del Secretari General de l'Esport, Rafel Niubó, i el silenci i la no reacció del Govern en general ni dels partits que li donen suport, el Govern espanyol, amb els mateix partit al capdavant i els altres dos donant-li suport, ha fet i desfet fins a vorejar la il·legalitat, per evitar el reconeixement internacional de la selecció catalana d'Hoquei patins.

89. La política cultural dominada per una estratègia desnacionalitzadora.

El tret més rellevant de l'actuació cultural d'aquest nou govern és la voluntat desnacionalitzadora. Els conflictes amb l'Institut Ramon Llull, la definició donada del que s'ha d'entendre per cultura catalana, l'entrada de la llengua castellana en la representació catalana a les fires de Guadalajara i Frankfurt, la menor importància oferta a la projecció exterior de la cultura catalana, la nul·la promoció discogràfica de música en català, són senyals que il·lustren aquesta voluntat desnacionalitzadora.

90. Els nomenaments espanyolitzadors a Cultura. L'exemple més clar és el nomenament de Ferran Bello com a responsable del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, membre fundador del Col·lectiu Crisol i proper a les tesis d'Alejo Vidal-Quadres i al Foro Babel, caracteritzats precisament per la promoció de la llengua espanyola a Catalunya.

91. Desgavell, enfrontaments i desnacionalització de l'Institut Ramon Llull.

Primer el van buidar de contingut retornant les competències de projecció exterior al COPEC. Després provoquen un conflicte institucional amb el Govern Balear en filtrar el nom de la presidenta com a proposta unilateral del Govern català, cosa que provoca el trencament de l'Institut Ramon Llull en sortir-hi el Govern balear. Cal destacar també la demanda feta per l'Institut Ramon Llull perquè es prioritzés l'obra en llengua castellana per sobre de la literatura en català a la representació de la cultura catalana a la Feria del Libro de Guadalajara.

92. Feria del Libro de Guadalajara i Fira del Llibre de Frankfurt. El Govern ha donat entrada a la literatura i llengua castellanes dins de la representació catalana a aquestes Fires, com si no hi hagués prou països que hi acudissin únicament amb llengua castellana. Aquest fet, avalat fins i tot per comunicats del propi Institut Ramon Llull, limita el ja poc espai de promoció de la llengua i literatura catalanes.

93. La inexistència del concepte de "cultura nacional" en les polítiques del Departament de Cultura. Les actuacions previstes des del Departament de la Generalitat que més incidència poden tenir en la construcció i millora de la identitat nacional estan mancades d'esperit nacional. La seva tasca és únicament de gestió, per tant, aplicable a qualsevol regió o autonomia, però no a una nació. Així es desnaturalitza la força de Catalunya.

94. Separació intencionada entre cultura i llengua catalana. La Consellera de Cultura ha reiterat en diverses ocasions la intenció de deslligar el concepte de llengua, evidentment de la catalana, del de cultura, en la nova política cultural del Govern tripartit.

Des de Convergència i Unió no s'entén el concepte de llengua si no és com a element indissociable de la cultura i d'identificació individual en el fet col·lectiu.

Per molt que la Consellera prometi mesures de discriminació positiva per a la preservació de la llengua catalana, la seva separació de la cultura, així com la inexistència de polítiques al Departament de Cultura de promoció del català, posen en risc la identitat nacional de la cultura feta a Catalunya i el mateix futur de la llengua catalana tal i com han diagnosticat estudis recents.

95. Espanyolització dels grans equipaments culturals de Catalunya. Amb l'excusa d'aconseguir finançament, la Consellera Mieras porta a terme una política d'integració de l'Estat en les estructures directives dels grans equipaments culturals catalans. Aquest fet provoca intents de control per part de l'Estat d'aquests ens i espanyolització dels mateixos en forma d'inauguracions per part de la Ministra de Cultura, discursos fets per representants de la Generalitat íntegrament en castellà, publicitat i comunicacions només en llengua castellana i paraules tan desafortunades com el "Ministra, no te rajes", de Mieras suplicant l'entrada del Govern de l'Estat al MACBA i al TNC.

96. TV3 ja és la tercera emissora de Catalunya i els seus informatius ja no són els de referència. El govern de CiU havia aconseguit crear i consolidar uns mitjans públics potents i líders d'audiència. Per contra, amb l'arribada del tripartit, TV3 ha estat superada mes rere mes per una emissora espanyola, Telecinco. I el més preocupant és que des de fa dos mesos ja ni tan sols és la segona emissora més vista del país, sinó que és la tercera. Un dels punts que evidencien més aquesta pèrdua de referència que ha patit TV3 es pot veure en els informatius, que en la majoria de dies ja no són els de més audiència. És evident que el nomenament de Joan Majó, exministre socialista, com a director general de la CCRTV, i com a conseqüència la pèrdua d'independència dels mitjans públics, està comportant ara uns resultats negatius.

Pel que fa a Catalunya Ràdio, cal destacar la pèssima gestió de Montserrat Minobis –nomenada amb l'oposició del comitè professional de l'emissora en no respondre al perfil d'independència que requereix un càrrec d'aquestes

característiques-, i que finalment va ser cessada el juliol passat. Minobis va pretendre carregar-se un model d'emissora que funcionava i que tenia el suport de l'audiència, prescindint de persones com Jordi Basté, Toni Clapés o Josep Maria Solé i Sabaté. Fins i tot va provocar que els treballadors de l'emissora convoquessin múltiples jornades de vaga, ja que Minobis es va mostrar inflexible a l'hora de donar resposta a les seves demandes laborals. Cal destacar igualment la manca d'audiència de Catalunya Cultura, que amb el tripartit ha arribat al seu mínim històric (6.000 oients).

En el fons, es percep una voluntat del PSC-PSOE per tal de desmantellar de mica en mica els mitjans nacionals de Catalunya en favor de les cadenes privades espanyoles.

97. Universitat Progressista d'Estiu. El tripartit fa la guitza a la tradicional Universitat d'Estiu de Prada pel seu caràcter nacionalista, i s'inventa la Universitat Progressista d'Estiu per fer-li la competència, amb el rabiós Vicenç Navarro al capdavant.

98. Renúncia a les competències d'immigració. Des de CiU sempre hem defensat que un dels reptes més importants de Catalunya ara i en els propers anys és el de la immigració, i per aquest motiu reclamem les plenes competències en aquesta matèria per poder desenvolupar una política integral i pròpia que afavoreixi l'arribada d'una immigració controlada i regular la seva posterior integració a Catalunya, i així també es recull a la proposta d'Estatut per a Catalunya.

El govern tripartit sembla que ha renunciat a aquesta competència tot i les afirmacions contradictòries dels seus membres. El ministre d'Administracions Públiques ho té clar quan afirma que *“està obert a la cogestió per part de l'administració central i la catalana dels permisos de treball i residència ja que entén que la Generalitat no està demanant competències en matèria de gestió d'immigració”*. La realitat és però que en aquest període s'ha produït el procés de regularització més massiu dels que

s'han fet a l'Estat espanyol i que la participació de la Generalitat en el mateix ha estat nul·la.

99. Àrea Metropolitana de Barcelona: L'evolució de les inversions de la Generalitat a les diferents comarques de Catalunya, que evidencia un pes cada vegada superior de la regió metropolitana, la possible resurrecció de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, juntament amb la reforma de l'organització territorial que de manera global es vol impulsar fa témer un descens del pes de la resta del territori.

100. Els Mossos d'Esquadra no són una policia integral. Malgrat que el pacte del Tinell planteja que els Mossos assumeixin totes les atribucions d'una policia ordinària i integral, i que en el debat de política general de l'any 2004 es va aprovar una resolució en aquest sentit, a l'hora de la veritat s'ha actuat en sentit contrari. Així, el PSC-PSOE va votar el maig de 2005 en contra d'admetre a tràmit al Congrés una Proposició de Llei del Parlament que abordava aquesta qüestió.

